

Salvador Lauder
MOSAIC
D'UN BOSCH

el
PETIT
editor

SALVADOR LAUDER

(Carcaixent, 1974)

Llicenciat en Filologia catalana per la Universitat de València, ha publicat poesia: *Obaga* (2012), *Recital al palau de gel* (2014) -en aquesta mateixa editorial-, *Tòtems* (2016) i *Males herbes* (2020), XV Premi de Poesia Antoni Matutano.

En el camp de la narrativa ha publicat dos llibres de relats, *El club de la segona pell* (2007) i *Una casa qualsevol* (2023), Premi de narrativa Vila d'Almassora, així com la novel·la *Parents llunyans* (2021) i aquest *Mosaic d'un bosc* (2026) que tens ara entre les mans.

MOSAIC D'UN BOSC

Salvador Lauder

#25

MOAIC D'UN BOS

Col·lecció Ciutat Oculta - 25

© Salvador Lauder, 2026

© El Petit Editor, 2026

info@elpetiteditor.es

www.elpetiteditor.es

Coberta: Lluís Mosquera, 2026

Disseny i maquetació: David Vid

Correcció i ortotipografia: Salvador Lauder

Producció impresa: Global Label S.L.

Primera edició: setembre de 2026

Dipòsit legal: V-2897-2026

ISBN: 979-13-992969-0-7

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització de l'editorial qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Fet al País Valencià

LLIBRE AMIC DELS BOSCOS

PAPER PROCEDENT DE FONTS RESPONSABLES

//DARRERS TÍTOLS PUBLICATS//

L'ANY DEL DEVORADOR

Emili Piera

ALÍCIA

David Oliver

EL CLUB DELS HOMES AMB BIGOTI

Ramon Pardina

LA SOCIETAT BENESTANT

Robert Cortell

KIM JONG-UN

Oriol Jara

UN MORT AL PALAU

Emili Piera i Tonino Guitian

UNIVERSOS

David Oliver

LA PLAGA

Emili Piera

L'ILLA DELS PENSAMENTS

Elena Martín-Gil

RELATS MODERNISTES

Diversos Autors

ESCRIURE A PESSICS

Emili Piera

EL SENYOR DEL MÓN

Emili Piera

LOS ZAPATOS DE JON MÄRTIN

Xavier Lauder

ARRÒS A LA CUBANA

Vicent Sanxis - A. Lastras

EL SUEÑO DEL ARABISTA

Fernando Rodríguez

MEMÒRIES NÒMADES

Emili Piera

ROBERT ANDREU

L'HOME QUE CONDUEIX per la carretera de la costa, encara de nit, ho fa amb una sola idea: suïcidar-se. En Robert Andreu Bataller, diran, s'ha llençat des dels penya-segats de la Badia, diran, i potser algú, la dona, els fills, ploren un temps. Tampoc molt. En Robert Andreu Bataller, diran, tenia problemes, qui no, diran altres, tots en tenim. Tots en tenim. Tots...

L'home que condueix per la carretera, encara de nit, travessa la crisi dels cinquanta sense expectatives d'eixida. Un tipus malcarat, amb secrets, vicis i cadàvers als armaris. Tots en tenim, de cadàvers, als armaris. Tots...

L'home que condueix. L'home.

Els dies passen, les addiccions creixen, les pastilles augmenten.

L'home que condueix de nit, robòticament, per una carretera secundària del cap de Sant Antoni farcida d'entra-i-surts cap a cases de camp, cales i miradors, tria el camí dels penya-segats.

L'home, en Bataller, sense fer servir els intermitents, aparca el vehicle a la fi del camí, tanca els llums i espera uns minuts, sense cap sentit, que passe quelcom: un terratrèmol, l'arribada d'un meteorit. Qualsevol senyal inesperat. Una trucada, un missatge. Tots en tenim de meteorits, de terratrèmols, tots...

L'home escapa del silenci de la nit. Ja no condueix. Tots en tenim de silenci. Connecta la ràdio. Una veu aconsella una altra

veu, una tercera després relata el cas de la seua veu i del seu silenci i de les paraules que van de la foscor a la llum. Tots en tenim de veus que... tots...

L'home que ha decidit posar el punt final a totes les veus apaga l'aparell. Amb una llanterna camina per un viarany, entre argelagues, colobres i pins negres. Deambula sense un rumb definit fins que arriba al llinar. Es queda al límit de la terra, plantat davant del buit. La mar està calmada, les ones trenquen l'aigua en el seu vaivé sobre les roques. Lluny, en l'horitzó, el dia. L'home, en Robert Andreu Bataller, comissari a la Central de la Badia, es lleva la roba i la deixa a terra. Fa un pas més endavant. Només uns centímetres eviten que caiga al fons. Fa fred. La matinada clareja. La fi. La fi és el principi.

L'home recorda. Es recorda. Es pensa amb trenta anys menys. Els somnis no aconplits. Potser si...

Fa un pas enrere, es vesteix i s'asseu. Li cauen unes poques llàgrimes. En Robert Andreu se les torca amb les mans i trau una pistola de dins de la gavardina. La mira uns segons. La guarda. De l'altra butxaca agafa una llibreta menuda, l'obri i anota un nom: *Pere Nier*.

Després, l'home guarda el quadern i contempla, relaxat, el diluscle.

Observa com a poc a poc l'albada conquereix tots els racons de la terra fins que li sona el telèfon mòbil. Es palpa la llibreta i contesta. Diu sí, no, d'acord i ara vaig. Es guarda l'aparell, torna al cotxe, l'engega. La llum del dia encara és dèbil. Deixa el camí dels penya-segats enrere, amb la terra roja i els pins de cossos ondulants. Torna a la carretera. Condueix el vell Ford focus gris perla del 98 fins a la comissaria mentre voreja la costa i respira el salnitre de la mar. Saluda els agents en entrar i, parc en paraules innecessàries, enfila cap al despatx. L'espera una carpeta roja sobre la taula. L'obri. Una fotografia d'una dona qualsevol de mitjana edat, en blanc i negre, amb una llegenda: *Verònica Puig, desapareguda*. L'home, en Robert Andreu Bataller, comissari en cap de la Central de la Badia, tanca la carpeta. Es trau de nou la llibreta i escriu: *Últim cas. El final és el principi*.

EIRIK

LES HISTÒRIES COM AQUESTA comencen a rodar des de llocs completament allunyats i en un moment inesperat fan un front comú, al qual, negligentment, solem anomenar principi. Res més que la melodia d'una cançó en què les notes ja estaven escrivint-se molt abans. Amb el Tòtem va anar així. El refugi secret dels badiencs maltractats pel dia a dia tingué un jorn en què el local va obrir, tot i que a ningú li importa això, vaja, a ningú dels que anàvem allà, perquè una cosa és inaugurar locals, amb begudes i pastes, frivolitats revingudes, vi d'oferta, desconeguts a qui saludar, pèrdues de temps -res de nou sota la lluna- i l'altra posar en marxa el bar més clandestí de tota la Badia.

No exagere.

Entenc que ara, amb la perspectiva del temps que ha passat, pot sonar pretensions afirmar res així, però sé del que parle. Conec les regles del joc de la nit, els racons amagats on escapar, unes hores almenys, de la crua realitat dels nefasts i el Tòtem esdevingué un lloc així: a banda; marginal i màgic alhora.

En part pels bessons, el Llopis, la Llopis, en part per mi i les meues dèries. També per la gent que hi anava. Pocs al principi. Els quatre amics del barri de la Malva, a dalt vila. Uns quants

després. Fidelitzats en la derrota perpètua. Perdedors als ulls de la majoria, totèmics als nostres, habitants de la barra i les taules, escoltadors de les cançons a la llista dels fracassos de la seua vida. Militants de la nit. Com nosaltres, els bessons, la Llopis, el Llopis, i jo. Nosaltres. Tres desemparats que, modestament, només els ajudàrem a estimar la seua música, i la seua emissora. Entre altres molts motius, perquè aquells dos germans, només amb les paraules que ens entregaven, aconseguien que el món semblara un lloc millor.

Les idees els explotaven de les mans seguit seguit, descosien les teranyines de la rutina amb ocurrencies del tot embogides -ja ocorria abans del local- que acabaven, generalment, en desastre, però, tampoc sempre. Havíem crescut als carrerons de dalt i ens ajuntàvem a tota hora sense quedar, ens trobàvem i amb això ja n'hi havia prou. Seguïem, fil per randa, la frase de: *en veure'ns, junts*. Jo era, encara ho soc, més de seguir que de proposar. Els bessons, des de ben menuts, no la pensaven que no la feien i a mi m'acoblaven sempre els seus plans desficiats.

A pesar del pas als dies adults, a pesar del tedi de les responsabilitats, o potser pel tedi, la continuaven fent. També per l'infutur cap al qual anàvem i en el que ja ens movíem, les llargues matinades d'estiu, la nit de Sant Joan. Fogueres a la platja. Manies de la gent de *baix vila*.

A *dalt vila* ens agradava més fer la pira a la nostra plaça, miràvem de trobar algun tronc o alguna branca corcada de les carasques que envoltaven el barri, entre les malves que hi creixien al voltant i que donaven aquell color rosat que creiem només nostre, com la nit del sant del foc, només nostra a la plaça, només el deure de riure de tot, també de la nostra minúscula foguera de tres branques i un diari vell que anàvem desfullant al mateix ritme que les flames descendien d'intensitat. Un joc que acabà quan decidírem apagar-la amb cerveses de la botiga de queviures de Ca Teresa, que solia tenir una llum oberta per si algú del veïnat tenia alguna urgència. Nosaltres en teníem sempre. La necessitat de viure intensament potser ja era un principi, tot i que aquesta història havia començat molt abans, encara que no sabíem reconèixer les el·lipses del destí. Només creiem que iniciàvem fogueres i que la nit era clara i tranquil·la

com en una cançó de Sisa i la platja s'omplia de focs, com cada any. La ciutat encarava el final de juny amb una esperança de vacances i de llunyania. Els vells es queixaven del turisme massiu i fugien a les cases dels camps, a l'interior, muntanyes enllà, mentre els empresaris del port i del passeig ficaven espelmes a la resta del santoral de la mar perquè els hotels estigueren plens de butxaques generoses.

La Badia era, és encara, una ciutat de contrastos, com qualsevol altra de la costa, però a nosaltres tot allò no ens queia a les converses. Només teníem paraules per a la nit estrelada, per a les cales recòndites, les coves dels amants sense guarides i els dies de pluja, una treva per quedar-se a les habitacions, dins dels llits, amb les mans entrecreuades, amb l'amor de les tendreses i llavors el Llopis, buidant la seua llanda de cervesa, deia que per culpa meua havia començat a llegir poesia i que s'havia adonat que als llibres dels quals li parlava hi havia un bon grapat de lletres per a les cançons de les orquestres com la que volia muntar quan acabara els estudis de música, algun dia. Algun que mai no arribava, però.

Aliena a les excuses del germà, la Llopis ens assenyalava els focs de la platja. Els animadors dels locals del port es veien perfectament des de la balconada de la plaça. Des d'allà, es delimitaven les drassanes a la perfecció, i fins i tot, algunes de les tavernes de l'escullera. Podíem veure els músics tristos del Passeig, bevent de les mirades dels clients i la Llopis i jo vam riure perquè el Llopis va dir que un dia d'aquests, ell mateix, si no acabava els estudis al conservatori, n'esdevindria un d'aquells pobres dimonis que no tenien on deixar-se caure morts. Vaig afegir que, potser, deambulaven pel port perquè no hi havia cap lloc a la Badia que els fera sentir tranquils, invisibles fins i tot per a ells mateixos, llocs on els espills no tornaren la imatge de la resta. Això va ser. El principi. La confluència.

La Llopis es va apartar de nosaltres, que ara giràvem cua al port i la vam veure fer-se enrere amb els ulls mirant les estrelles i elevant les mans. El Llopis em va xiuxiuejar que no em preocupara, que tenia atacs estranys de tant en tant, *fumaetes*, que a la família tothom ho sabia i que no feien cas. La bessona, a banda del tot als nostres comentaris va abaixar els braços i

ens va dir que duia unes claus especials que servien per a obrir tota mena de forrellats. No vam entendre res fins que ens va assenyalar la cafeteria abandonada de l'altra banda de la plaça. Melodramàticament, ens anuncià que havia trobat el lloc on tots aquells pobres músics tristos voldrien anar a curar-se les ferides de la vida. El bessó i jo ens vam mirar, preocupats i en silenci. Ningú conduïa al cervell de la Llopis. Calia fer-li una aturada tècnica.

De vegades, només de vegades, més responsable que ella, el Llopis va tractar de frenar-li les intencions i acabaren debatent si allò era una mala idea o una pitjor. Tanmateix, ella, sense deixar els arguments, continuà fent-se enrere, fins que va arribar a l'altura del Bibliobar, l'antiga cafeteria, ara tancada i en desús, mentre el Llopis insistia que ho deixara estar. La Llopis no li va fer gens de cas i, per a sorpresa de tots dos, es posà a obrir els panys de les cadenes del vell local abandonat amb el rossinyol de ferro que solia dur penjant del vaquers. Estètica funcional, finalment.

—Llopis, coopera —li digué al germà, que ja es donava per vençut i començava a tirar fort de les baules—. Ei, estira d'aquesta part —em demanà amb un somriure.

—Aquella parella ens mira rar—vaig dir-li, fixant la mirada en un home i una dona que travessaven la plaça desconfiadament. Gent de baix vila.

—Perfecte, demana'ls ajuda. Teniu menys força que una lle-gona de plàstic.—digué el Llopis rebufant.

—Bona nit. Ens podrien ajudar a obrir? —els vaig dir acostant-me. Em miraven com si anara a treure una navalla de tres pams—. Ens acaben de concedir la llicència per utilitzar l'anti-ga cafeteria i no podem esperar a demà — vaig mentir.

—No sé si és bona idea, Pere. —oposà la dona.

Em vaig preguntar si algun dia seria així, prudent, correcte, lent. Ho vaig deixar córrer, mal moment per a pensar en les der-rotas del futur. Els Llopis s'havien fet amb el pany i s'havien endinsat en el local. Feia olor de tancat. No es veia quasi res, ombres grans, ombres petites. Les veus dels germans discutint on estaria el quadre dels interruptors aconseguien fixar algun tipus d'element orientatiu, així que no em vaig moure durant

uns minuts. Algun dia seria prudent ja tenia resposta. Algun dia seria correcte o lent hauria d'esperar. La Llopis anuncià que havia trobat els llums i la sala es va il·luminar sencera, les ombres, en uns pocs segons, prengueren colors i les siluetes, formes.

La vella cafeteria estava tal com la recordàvem. Al costat de la paret que feia frontera amb el carrer romanien les taules de pi i els tamborets recoberts d'hule a l'altra banda, tocant a la barra, els quadres amb imatges en blanc i negre de la Nancy Garapick, una nadadora canadenca famosa a la Badia per una història amb el Jaume, la nostra celebritat futbolística, continuaven escampats arreu del local. Ella mateixa en signava un parell, somrient, a les olimpíades de Montreal. També la vella fotografia d'un llac amb una competició de remers, tres de París, el Moulin Rouge, algun carrer de Montmartre i la torre de l'exposició universal de 1899. Les prestatgeries somreien, encara plenes de llibres. Un tresor d'històries per trobar per a mi. Els Llopis, en canvi, s'interessaren per les botelles. Intentaven classificar-les com si foren una delegació d'arqueòlegs de la Societat per a la Protecció i Conservació de les Begudes Destil·lades. Tipificaven quin líquid els seria útil. *L'alcohol conserva*, assegurava el Llopis, mentre dubtava sobre quina de les que havia escollit seria mereixedora del seu paladar. Tenien teories del tot estrafolàries sobre les conspiracions mundials dels productors d'alcohols que calia filtrar amb molta cura. Es decidiren a provar un Pernod 45, un Gin Xoriguer, i una Hesperidina Goyeneche. Netejarem tres gots. No teníem glaçons i provàrem sort a Ca Teresa. El Llopis tornà amb tres bosses de gel.

—Té un gust amarg, però interessant —digué en tastar la ginebra.

—Recordeu que hi havia un jardí interior? —digué la bessona agafant de nou el rossinyol.

—Perfectament —digué ell com si l'hagueren deixat al taüt d'un soterrar.

—Comprovem en quin estat es troba. Llopis, vens? —el convidà la germana.

Els bessons es dirigien constantment l'un a l'altre pel cognom; així que la resta també ho féiem i quasi mai resultava bé. Podia passar, i passava sovint, que cap es donara per al·ludit

i a l'inrevés, que et contestaren alhora sense estranyar-se que l'altre també ho fera i, llavors, no tréiem res en clar.

—Ací hi ha molta feina —digué el bessó en entrar i comprovar que el que abans era un bonic parterre havia esdevingut una selva amazònica atapeïda d'insectes famolencs—. Encara estarà l'escenari aquell? —digué—, recorde que de tant en tant es feien presentacions de llibres, quan feia bon temps i veníem amb la mare i amb els teus pares, Eirik, ho recordes?

—Recorde quan vam vindre a veure't, la nit que anaves a tocar amb la Lira Bandienca...

Al discret món musical del poble, al Llopis se'l coneixia com *el músic mut*. La primera vegada que va pujar a un escenari es va quedar en blanc: aquell, precisament. Potser per això mai no havia acabat els estudis, qui sap, potser també per això quan algú li demanava per què no continuava amb la música venia amb excuses com que havia d'ajudar econòmicament a casa o que havia d'estudiar coses més serioses, esdevenir un home de profit. Per arrodonir les objeccions insistia que els músics que coneixia tocaven a xaranges i anaven quasi tots els caps de setmana empanats tocant de poble en poble a les festes majors, a falles, o a moros. Només en la Setmana Santa se'ls veia seriosos. Per a això no calia ser músic. Era un argument amb tan poc de pes que fins i tot ell s'avergonyia d'aquella mandra que li creixia com una mala herba consentida. Acabava abandonant el debat amb algun pretext com que havia d'anar a algun lloc molt precís, però mai no anava enlloc.

Tanmateix, aquella nit, mentre avançava entre el guirigall de brosses altes i sorolls de grills i colobres, alguna cosa començà a canviar en ell. Hi havia una vida nova per a nosaltres tres en aquell espai. Potser la Llopis tenia un pla secret que ens canviaria per a sempre, potser quan va mirar les estrelles a la plaça de la Malva hi va veure molt més enllà del que en un principi el Llopis i jo imaginàvem i, llavors, en pocs segons, ordí un pla d'ajustament còsmic que nosaltres, ni per ensurt, podíem preveure.

—L'escenari! —digué la bessona, que havia avançat sense esperar-nos i s'havia apujat—. Farem concerts! Cada dijous!

—Cada dijous és molt —digué el bessó acostant-se mentre alcava els muscles i els braços com si aquelles herbes el pogueren

contaminar d'algun verí per al qual la ciència no havia trobat remei.

—Cada últim dijous de mes? —negocià la Llopis—. Eirik! Què dius?

M'ho preguntà amb les mans doblades a la cintura, segura que diria que sí, completament convençuda que allà naixia un projecte, en aquell escenari de fusta de mobila, menut i desbaratat i en aquell precís moment, així que no vaig poder dir altra cosa que sí i aquells dos bessons del dimoni es posaren en marxa com si hagueren estat parits només per a aquella empresa encara sense nom, sense permisos, sense filtres, i sense cap mena de mesura. I allò, de totes totes, calia celebrar-ho. Tornàrem dins i vam fer tast d'una bona part del que quedava del celler entre riures i hi hagué explicacions desbaratades en què el Llopis ens parlava de les meravelles de tal licor i les bondats de tal altre i vam estar un parell d'hores almenys amb aquell joc fins que en algun moment ens vam adormir, esgotats, màgics i dispersats a la cafeteria.

El bessó es tombà a l'escenari, somniant, imaginava jo, que el seu clarinet no es quedava mut. La bessona es va quedar torrada en un sofà de vímet amb dos coixins groguencs al costat d'una vella nevera que havia servit per a refrescos, desendollada i amb la porta oberta. Aquella espècie de frigorífic quedava just al costat d'una gran carrasca que verdejava la part oest del jardí i li donava a l'escena un aspecte del tot distòpic amb dos persones dormides. Imaginava que descansaven com ciutadans justos, sense remordiments. Jo no tenia son encara, remordiments, sí.

A la zona de l'entrada hi havia encara les velles i còmodes butaques de pell. El dia clarejava. Podia retirar-me, o quedar-me allà, amb ells i experimentar, per primera vegada en la meua vida què era desobeir les normes de casa dels crits, l'hora de tornada i les explicacions. Finalment, em vaig quedar, totalment segur que la negació m'arrodonia els principis d'una personalitat que aleshores creia meua, una certa i rebel joventut i a poc a poc i sense adonar-me del moment exacte, em vaig adormir profundament.

La Llopis es despertà, unes hores més tard, encuriosida pels renecs d'un gat al qual semblava impedir-li l'entrada a la nevera desendollada. No semblava un moix de carreró, sense amo, més aviat un d'aquells d'anada i tornada, amb casa i bon menjar, dels que sap quan ha d'anar-se'n i quan ha de tornar. Es desplaçava lentament, duia un collar negre sense cap nom escrit i lluí uns ulls molt verds i un pèl molt curt, grisenc, quasi blau. Aleshores jo no sabia que era un *blau-rus*. El vell Bernat en coneixia la raça, ens va il·lustrar sobre el felí un temps després, quan tot ja rodava, però aquella nit primera encara no sabíem res de tot el que passaria, potser la Llopis en sabia alguna cosa i el va deixar entrar al frigorífic. En acabant ens despertà i ens digué que teníem el primer client i que calia atendre'l. No enteníem res. Va eixir de la cafeteria amb un *ara vinc* i tornà al poc amb tres entrepans de tonyina, tomaca i olives de Ca Teresa, una mica de llet per al gat i unes botelles menudes d'aigua per a nosaltres. Mentre esmorzàvem ens explicà com transformàriem aquella cafeteria abandonada en el local més alternatiu de tota la Badia. El gat ens mirava, després d'acabar-se la llet de Ca Teresa, i es guardava en silenci la visió d'un futur pròxim en què les nostres vides es dirigiren cap al lloc on les respostes tempten a les preguntes.

Més amunt, sobre les branques de la carrasca, una colla de totestius ens observava anar i tornar de la cafeteria, dia rere dia, ara netejant, ara retirant andròmines, fins que dues setmanes després la selva exterior havia deixat pas a una zona ordenada digna de qualsevol masia de les Garrigues, la urbanització de luxe de les muntanyes.

Al fons del jardí havíem deixat l'escenari perfectament delimitat i elevat sobre un cercle de gespa. Havíem respectat el lledoner, la carrasca i el datiler i els havíem posat escocells de pedra polida. Plantàrem malves, romaní, baladre i farigoles als marges dels murs i deixàrem lliure la zona de la barra exterior, que, a més a més, es comunicava amb l'interior. Vam provar els frigorífics i la màquina rentadora. No funcionaven. Provàrem amb unes bateries noves i van marxar sense problemes. Vam refer la zona d'emmagatzematge, al fons de la barra, i la vam convertir en cabina de punxar música i vam donar per acabada

la feina a la terrassa. De l'interior, decidírem no canviar quasi res. La majoria dels mobles estaven en bon estat i els vam conservar, només els calia una neteja a fons, i en alguns casos una mà de pintura. Vam rentar els estants, retiràrem la pols dels llibres, canviàrem els llums trencats, adoptàrem un sofà *chesterfield* dels que abandonen les famílies als contenidors, cansades dels seus decorats casolans i el vam reparar.

Tot i això, teníem poques cadires, tot tenint en compte que havíem augmentat el nombre de taules per a la zona del jardí amb una partida defectuosa —els fallava la llargària d'una de les potes— de la botiga de mobles de segona ma d'en Fogués, l'oncle matern dels bessons. L'antiga fusteria del carrer Martorell havia hagut d'adaptar-se als nous temps i, en lloc de fer-ne de nous, en restaurava de vells. Li demanàrem preu, també, per un grapat de seients, del tot heterogeni, que tenia en un racó des de feia anys. No ens els volgué cobrar. No els havia abordat perquè, entre altres coses, estaven en perfecte estat. Eren antigues. Cap defecte més. Ens explicà que hi havia gent que deixava mobles, suposadament per a restaurar, que no arreplegava mai.

—En realitat —digué mentre descarregàvem les cadires a l'antic Bibliobar —, em feu un favor si vos les emporteu. La gent no va a l'eco-parc, venen a la fusteria amb històries i em diuen que ja passaran, aleshores els demane un avançament, per assegurar-me almenys un guany, però mai no porten diners a la butxaca, van al caixer i no els tornes a veure. Ja teniu nom per al local? Heu fet una feina totèmica ací...

—Voldràs dir titànica, no? —digué el Llopis mentre posava quatre canyes ben fredes.

—No és el mateix? Un tità no és un tòtem? No? O què?

Fins i tot ell es va riure a cor què vols de l'errada i la Llopis va proposar que el local es digués *El Tòtem*, en el seu honor. El bessó va dir que li agradava i va obrir de bat a bat les portes i el van donar per inaugurat, sense anunciar cap convocatòria d'aquelles multitudinàries on tothom menja frivolitats i beu a dojo. Un grapat de gent que no tornes a veure, tret del dia que els sobra algun moble.

ÍNDIX

Robert Andreu.....	13
Eirik	15
Bernat	25
Josep Maria	37
Robert Andreu.....	41
Eirik	45
Robert Andreu.....	49
Emília.....	53
Eirik	57
Robert Andreu.....	61
Isabel.....	65
Eirik	67
Isabel.....	71
Robert Andreu.....	73
Isabel.....	77
Robert Andreu.....	79
Isabel.....	85
Eirik	87
Robert Andreu.....	95
Isabel.....	107
Eirik	109
Robert Andreu.....	113
Eirik	119
Isabel.....	123
Robert Andreu.....	125
Isabel.....	135
Robert Andreu.....	137
Carme	149
Robert Andreu.....	155
Isabel.....	165
Robert Andreu.....	167
Eirik	179
Robert Andreu.....	191
Bernat	197

Mosaic d'un bosc
de Salvador Lauder
conversa amb la llum,
discuteix les ombres,
inicia el viatge, segueix un cicle,
sense desintegrar-se,
des del moment just, l'instant precís,
en què dues vides,
adlectes i afinades en Fa sostingut,
sense barguments i directes,
s'ajunten, de nou, en el pentagrama
de les lletres, dels llibres, del carrer,
després de derretir el palau de gel,
amb una melodia feta i refeta
amb la força pròpia
de l'amistat, de l'enyor, de l'estima,
de la lluita, dels principis,
de la resistència i de la senzillesa
d'un país sense fronteres
—cremem fronteres i poemes
i ens quedem sense balcons—
d'un temps i d'un espai
imprescindible i necessari,
en què la paraula,
i molt més que la paraula,
la paraula que ens encén per a sempre,
retroba un camí salmonitzat,
obviant ridicles i lletramorts,
per seguir essent,
sense embuts,
i amb un parell de
cocodrils amb gel,
companys de batalla.

A la Badia, un poble mediterrani de la costa valenciana, la desaparició d'una dona encreua els camins de tres escriptors en situacions del tot oposades. Un, ja consagrat, que fa molt que no escriu, un altre que escriu de manera compulsiva, només per a ell i sense cap horitzó mínimament professional, i l'altre, poeta de culte de la perduda generació dels 80, que mai no té temps per a escriure, tot i que pren notes per al futur. Una història en què res és del tot el que sembla, una ficció sobre la ficció mateixa.

